

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 114.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392066576/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

i Mellemakten og fik Lov til at tage dem om deres bare Arme, kysse dem på deres røde Munde og trække dem i deres bløde Lokker — eller hvorledes de sætte hinanden Elskovsstævne bag Byens Haver og høje Fabriksmure, og hvad dér foregik.

Hid til havde Tue uden Indvendinger lyttet til, ja, han kunde end ikke vægre sig mod et vist Behag ved disse Udmalinger; men så erindrede han pludselig, hvad han havde set hin Aften i Træet, og hin samme Fornemmelse fik ham til at ryste. Dog — modsige Sigurd, det kunde han jo ikke, og så tav han da stille. Men nu talte han det ikke mere. Ti vel følte han, at det var noget, der fjærnt berørte hans egen Glæde over Søsters unge Veninder og hans Drømme på hendes lille, tyste Kammer, men det var også kun fjærnt, ja, til Tider rent ud fjendtligt — som når Sigurd vilde ryste Æblerne ned, mens Tue vilde lade dem sidde og skinne i Solen. Og altid stod hin Scene hos Mester Linné bagved og hidsede ham op.

Allermindst kunde Tue finde sig i den Måde, hvorpå Sigurd omtalte sine «Kærester», der i øvrigt skiftede hver Uge — det var just ikke det, at han brugte uhøviske Ord, men det, at han talte hånligt om dem — næsten som var de Hundehvalpe — Tue fik Tårer i Øjnene derved — det var, som krænkede Sigurd med sine Ord alt fint og rent i Verden — Moder, Søster, Veninderne og hint fjærne, aldrig sete Ansigt fra Drømmen — det gjorde ondt, og han rejste sig hæftigt til Forsvar. Han erklærede, at han vilde ikke høre den Snak, Sigurd skulde holde sin Mund. Sigurd så forbavset på ham — hvad gik der dog af Tue — det var jo netop sjov. Han mærkede imidlertid snart, at det var Tues Alvor, han blev afbrudt hver Gang, han vilde begynde — beholde de herlige Historier for sig selv, kunde han ikke, og da Tue tilmed også

i andre Henseender var blevet kedelig i den sidste Tid, gik han til de andre, de tidligere Kammerater.

Tue så det, men det angrede ham ikke, han vilde jo blive medskyldig i Sigurds Helligbrøde, om han vedblivende lyttede til Beretningerne. Desuden var han fuldt oplagen af all det gryende nye, og således gik det til, at det blev ham en Lettelse, som en Gang vilde have været ham den frygteligste Smærte.

Således gik Sommeren, og det led mod Efterår. Tue og Sigurd blev skrevne ind til Præst, de skulde konfirmeres til næste Forår. Egentlig skulde Sigurd have ventet et Års Tid endnu — han var et halvt År yngre end Tue -- men da de hidtil havde fulgtes over alt, mente hans Forældre, det var bedst, de også fulgtes her.

Den Dag, det blev bestemt, gik det gennem Tue: «Skal han nu også der?» strax standsede han -- hvor kunde han dog lænke således om Sigurd? vilde han da ikke gerne have ham med? jo, naturligvis, han var jo hans bedste, hans eneste Ven — men til Præst — —

Som en sød Duft af Ambra kom hans Barndoms bibelske Minder til ham — han huskede sin og Alfs Glæde over Billedbiblens Patriarker, Telte og Kameler, sine Kys på Bibelhistoriens gråprikkede Bind, sin ærbødige og kærlige Tillid til Gud Fader og den milde Jesus — han mindedes sin Barnebøn: «Jeg ved en yndig Have» -- og sin Angst for at nogen, han havde kær, skulde synde mod de rene Marmortavlens Bud -- og atter sløredes hans Øjne af Vemod, atter ringede Aftenklokkerne for ham, dragende, smæltende: «Kom! Kom!»

Men Sigurd — han var stadig den samme — han var som en evig Mindelse om den gamle Tid og vilde kun virke forstyrrende i den nye. Og hvad Forstand havde han vel paa det guddommelige? Det